

CORESPONDENȚĂ DIN CHIȘINĂU

În Cimitirul militar românesc din Chișinău

Col.(r) Alexandru GORGAN,
Senior editor

La 9 mai 2023, împreună cu unii colegi din Liga Veteranilor Forțelor Armate ale Republicii Moldova „Ștefan cel Mare și Sfânt” și reprezentanții diferitor categorii de veterani ai războiului pentru apărarea independenței și integrității teritoriale a Republicii Moldova, adevărați patrioți ai neamului, am participat la ceremonia de comemorare a celor peste 1600 de militari, reprezentanți ai 18 state europene, care au căzut în Primul și în Al Doilea Război Mondial și sunt înhumați în Cimitirul eroilor de pe bulevardul Dacia 17 din Chișinău.

Cimitiul a fost înființat de Guvernul României în 1918 și distrus în mod barbar, cu buldozerul, de către administrația sovietică după anul 1945: Totul ca să se steargă urmele adevărate ale istoriei.

Din datele pe care le avem, în acest așa numit Cimitir de Onoare din Chișinău au fost înhumați 1645 de ostași, printre care 431 români, 234 ruși, 29 austrieci, 39 cehi, 35 francezi și 6 polonezi, căzuți în Primul Război Mondial, cât și 96 militari români căzuți în Al Doilea Război Mondial.

Cifrele ar putea fi și mai mari, deoarece sunt necesare încă multe cercetări.

Cimitirul, în diferite epoci, a purtat și denumiri diferite: Cimitirul Eroilor, Cimitirul de Onoare sau Cimitirul militar românesc.

Cu 20 de ani în urmă, la inițiativa unui grup de veterani, s-au întreprins mai multe măsuri pentru reabilitarea teritoriului, încă rămas, din fostul cimitir.

În această perioadă țara a fost guvernată de diferite formațiuni politice, începând cu cele comuniste, socialiste și terminând cu cele declarate democratice,

către care au fost îndreptate mai multe adresări cu scopul de a păstra într-o formă civilizată cea ce a rămas din locul de veci al miilor de militari nevinovați. Dar nimic nu s-a schimbat. Totul rămâne pe vechi. Acest teritoriu comercializat în condiții dubioase, mulți ani în urmă, astăzi e proprietatea privată a unor persoane fizice. Și numai datorită grupului de patrioți a rămas fără construcții teritoriul existent. Altfel, astăzi, pe acest loc, ar fi fost ridicate diferite construcții, precum sunt mai multe case de locuit pe restul teritoriului fostului cimitir.

Și această se întâmplă atunci când unele formațiuni politice organizează anual, inclusiv și la 9 mai, marșuri, mitinguri și alte manifestări, ce costă milioane de lei, nedecarate. Iar pentru păstrarea memoriei ostașilor căzuți în lupte în numele țării sale, care de fapt sunt eroi, nu se găsesc soluții.

Păcat, dureros și necreștinește e ceea ce are loc astăzi cu acest loc sacru.

PALATUL CERCULUI MILITAR NAȚIONAL – centenar aniversar

Gânduri alese și evocări de suflet la un jubileu măreț

Colonel (rtr.) Anton IANCU

Cu mare emoție și, deopotrivă, cu onoare și mândrie, constat și trăiesc intens faptul real că, în anul de grație 2023, povestea Palatului Cercului Militar Național și destinul său, operă monumentală a cărui realizare anevoioasă – de la idee și proiect la edificiu – a durat aproape 3 decenii și jumătate și care seamănă, până la un anumit punct, cu legenda Meșterului Manole, a împlinit predicția și dorința proiectantului său, marele arhitect Dimitrie MAIMAROLU, de a dura cel puțin o sută de ani.

Ca ofițer-instructor, ce am activat 30 de ani în domeniul culturii în armată, mi-am legat intens ultimii 15 ani din viața și

cariera militară de existența și destinul Palatului și activitatea Cercului Militar Național. În această perioadă, deosebit de prodigioasă pentru mine (1989-2005), în care am avut șansa, privilegiul și onoarea să îndeplinesc aici, timp de zece ani, funcția de director adjunct și cinci ani pe cea de director, m-am identificat, la propriu, cu instituția și palatul său, fiind un pasionat, un dăruit și chiar împătimit al vieții culturale și al îmbogățirii și protejării patrimoniului Armatei.

În cei 5 ani de manageriat (2000-2005), ca vocație și efort de prețuire a patrimoniului Palatului, m-a învrednicit Bunul Dumnezeu cu inspirația, entuziasmul și stăruința de a iniția și înfăptui, în colaborare cu specialiști de marcă din armată și din viața civilă, adevărate acte de

recuperare, cinstire și reparație istorică, de întemeiere culturală, precum și realizarea unor lucrări importante și speciale de restaurare, renovare și îmbogățire a ambiantului estetic și funcțional al Palatului, care a redevenit, astfel, un veritabil Palat-monument.

De aceea, când pașii mă poartă, aproape zilnic, cu treburi de pensionar, prin dreptul Palatului meu de suflet, mă opresc, cu emoție, în piațeta din fața acestuia, privesc cu admirație catargul semeț pe care se unduiesc faldurile Tricolorului național, apoi mă înclin solemn, cu respect și demnitate și, ca un brav ostaș, dau onorul la Tricolor, la Palat și la Cultură.

În același timp, mă gândesc cu mândrie că în acest monumental edificiu, așezat simbolic de ctitorii săi la răscrucea

drumurilor către inima Capitalei, eu am participat efectiv la făurirea istoriei – am apărut istoria și am făcut istorie – într-o perioadă marcantă din primul său secol de existență.

Aici, în Palat, a rămas și dăinuie, aproape ca un reper testamentar, o parte din sufletul meu. Aici s-a consumat cea mai frumoasă și fructuoasă perioadă din viața mea profesională și cariera militară, împlinite demn sub jurământul de credință față de Țară și Armată.

Iată de ce, însuflețit de recunoștință, de onoare, iubire și admirație, la primul său centenar aniversar, urez Palatului Cercului Militar Național: **VIVAT, CRES-CAT, FLOREAT!**

Dumnezeu să-l binecuvânteze mai departe!